

Kedves Tanárnő!

Elnézést kérek, hogy céltalan levelemmel zaklatom, de már korábban elhatároztam, hogy az iskola után, minden érdek és érdekeltség nélkül, korrekt módon beszéljek Önnel. Tudom, hogy ez a beszélgetés egyoldalú, de ez a rendeltetése.

Hittem abban, hogy az iskola a diák második otthona. S mint minden otthonban, itt is szeretetre vágyik. S ezt a szeretetet csak a Tanárnőtől kaptam meg. Ezt szeretném nagyon megköszönni. Véleményem – és sokunk véleménye – szerint Ön volt az egyetlen tanár, akinek volt lelke. Örökké tisztelni fogom pedagógiai elveit, melyekben az érzelmek is nagy szerepet kaptak. Tudom, egy diák akkor szerez igazán örömet tanárjának, ha jól tanul. Ezért talán furcsa Edit néninek, hogy éppen én írok. Szégyellem és bánom – sajnos későn – hogy az én eredményeimben nem tükröződnek az Ön fáradtságai. Sajnálom, hogy sohasem tudtam megörvendeztetni a Tanárnőt valami kis tárgyi tudással, munkával. Pedig akartam, csak rossz tulajdonságaim miatt nem sikerültek törekvéseim. Úgy érzem hiányos tudásomat és lustaságomat igazságosan tetszett elbírálni az évek folyamán. Ezt és ezenfelül az értelmetlen jóindulatot szeretném nagyon megköszönni.

Elnézést kérek, hogy tovább folytatom a levelet, de ma – kriminális érettségim után – az is öröm, hogy kiönthetem a lelkemet.

(Ha eddig még nem, talán ezután túlzások halmazának tűnhet levelem, de én úgy érzem, reálsan írok).

A pedagóguson túl az embert is tisztetem Edit néniben. Még másodikban, a nyári bukásom előtt néhány héttel láttam Önt a Bakáts téri templomban, de nem mertem elhívni sem akkor, sem később beat-misére, mert nem akartam „nyalizni”. S azóta édesanyámon kívül Önben tisztetem az egyik legnagyobb emberi hivatást, a keresztény anyát. S ha ezzel örömet szerezhetnék, nagyon szívesen megmutatnám egyszer néhány misénket.

Az iskolát még most is szeretem, bár sok csalódás ért. Igaz, sohasem a tanulásban igyekeztem kitörni, hanem mitugrász pojáca, úgymond közösségi ember voltam. Másodikban szerveztem egy önképzőkört, elhívtuk Baranyi Ferencet, Darvas Ivánt – aztán betiltották. Ősszel próbálkoztunk egy új iskolai újsággal, azt csúnya módon megghiúsították. Háromnegyed évig dolgoztam az operámon, ezt nagy nehezen sikerült kiharcolni és előadni. Az osztályban is számtalan műsort, „vidám” estet csináltam, s mindezekért: egy feltűnést kereső pojáca vagyok, az osztályfőnököm szerint. Így van tehát értelmezve a közösségi ember, ezt kaptam az iskolámtól. S ezt tetézte az érettségi, ami előtt többen figyelmeztettek, hogy meg fognak bukhatni. Ui: feljelentették már a papokat és engem is a beat-misééért. S én nem lehetek magyar tanár, mert ilyen elemekre nem lehet bízni a magyar ifjúságot. S erre magyarból 2-est kaptam, amikor 4-esnél rosszabb jegyem soha életemben nem volt, németből szintén, mert magyar-németre jelentkeztem és történelemből megbuktam (nyolcadikban kerületi 2. lettem). Egyedül matematikából (és fizikából) érdemeltem volna meg ezt, azonban a Tanárnő jóindulata segített.

Elnézést kérek, hogy hálás célzattal indult levelem személyes siralmakká, önsajnálatássá fajult. Végezetül ne tessék haragudni a sok bosszúságért, amit szemtelenségem, tantárgyi tudásom okozott, megköszönöm Edit néni fáradozásait (az osztály nevében is) és mindig szeretettel és hálával gondolok majd zűrzavaros középiskolám legkedvesebb Tanárnőjére.

Tisztelettel: Székely Ádám

a IV. c. legzsengébbje 1972